

Jesenický pramen

Radim Jarošek, Ludmila Kocourková

Dne 20. března 1912 vyšla v rubrice „Místní zprávy z Nového Jičína“ periodika „Deutsche Volkszeitung für den Neutitscheiner Kreis“ tato zpráva:

Při příležitosti pobytu Jeho c. a k. Výsosti arcivévodky Karla Františka Josefa a Nejjasnější choti arcivévodkyně Zity v našem městě 14. dne tohoto měsíce byl majitel jesenického pramene Vinzenz Stefan vyznamenán tím, že osvědčená Jesenická kyselka může nést jméno Její c. a k. Výsosti. Majitel pramene V. Stefan vyjádřil Jeho císařské Výsosti poděkování a vyslovil své uznání. Vedle toho dostal písemné povolení označovat pramen jménem „Pramen arcivévodkyně Zity“. Tato pocta byla udělena nejen ke cti majitele minerální vody V. Stefana, ale ke cti celého Kravařska a zejména obce Německý Jeseník, která se tak může pyšnit výborným domácím produktem určeným pro tabule v nejvyšších kruzích.

O více než sto let později, dne 3. prosince 2014 získal Jesenický pramen ocenění Český výrobek. Ocenění přijala od České potravinářské komory paní Ludmila Kocourková, která provozuje stáčírnu minerální vody v Jeseníku nad Odrou v současné době.

Slavnostní akce se konala v Praze na Žofíně, kde ministr zemědělství Marián Jurečka a předseda České potravinářské komory Miroslav Toman blahopřáli českým výrobcům.

Pověst připomínají slova Vojtěcha Sklenáka o objevu pramenů: „Není bez zajímavosti, že objevitelem byly vlastně krávy a telátka, které se popásávaly na loukách u místního potoka Luhy a vždy dávaly přednost při napájení vodě v nedalekých bařinách před vodou v potoce. Tím byl probuzen zájem u jesenických občanů o vodu v bařinách asi kol r. 1900, ačkoliv tato již od nepaměti na těchto místech ze země vyvěrala. Byla to tři zřídla ve vzdálenosti 30 až 40m od sebe. Jistý podnikavý občan ve zmíněné době upravil studánku v jedné ze tří bařin. Lidé zjistili, že voda ze studánky má zvláštní nakyslou a docela příjemnou chuť, podporuje trávení, zvyšuje chuť k jídlu a výborně občerstvuje. Tak si zvykli jeseničtí občané chodit denně se džbánky pro kyselku, jež jim výhradně sloužila k uhašení žízně i k občerstvení.“

Zprávy o minerální vodě v Jeseníku nad Odrou (Deutsch-Jassnik) se v literatuře objevují už koncem 18. století – J. N. Mittrowsky v r. 1792 uvádí: „U obce Německý Jeseník se nachází pramen kyselky, jehož hodinový průtok činí asi 1,5 vídeňského vědra.“

V první polovině 19. století byl vývěr minerální vody zaregistrován mezi selskými usedlostmi č. 8

a č. 160 v Krátké čtvrti, ve které bylo tenkrát pouze několik selských dvorů. Kyselka vyvěrala volně na povrch a vytvářela studánky, které lidé dle potřeby zpevňovali kameny.

Ve své práci z r. 1816 A. Zink mimo jiné píše: „Jsou zde dva prameny, vzdálené od sebe přibližně 20 kroků, poblíž obytných domů. Jeden je určen k všeobecnému použití, obklopen kameny a rozpadající se zdí. Druhý pramen, jak nasvědčuje způsob vyvěrání, vznikl podle současných názorů v dřívější době. Voda veřejného pramene obsahuje o něco více kyslíčnicku uhličitého než voda druhého (pramene), který patří rolníkovi a je zcela zakryt a uzavřen. V ostatním jsou shodné. Poloha těchto pramenů v příjemné krajině Kravařska a v obci, kde lze snadno získat pobyt, je činí použitelnými pro medicínské účely. Letní lázeňští hosté je někdy mohou užít k pitným kúram.“

Později, kolem roku 1880, byla již kyselka zachycena i do studní vystrojených skružemi. V téže roce byla provedena i její analýza (viz Hanofsky). Voda byla tehdy používána k běžné potřebě jako pitná a její odlišnosti nebylo věnováno mnoho pozornosti.

Další, dále již nevyužívaný vývěr (pramenní jímka – betonová skruž o průměru cca 0,5m) se nacházel v lesíku západně od železniční trati poblíž nadjezdu nad silnicí do Mankovic (uvádí se u km 229–230 železniční trati v drážním příkopu).

Počátek podnikatelského využití sahá do roku 1896, kdy se průmyslníku Arturu Krizickému podařilo od sedláků odkoupit kus pozemku i s pramenem kyselky. Pramen zachytil do studny, a jelikož se studna nacházela pod lipou, nazval je „Lipový“. Lípa stínila pramen až do r. 1946, kdy byla zasažena bleskem a musela být odstraněna.

A. Krizicky začal brzy po dostavění studny s výrobou limonád, které ochucoval citrony a cukrem. Není známo, zda jeho výrobek byl na trhu deklarován i jako ochucená minerální voda, nebo výlučně coby „citronová limonáda výtečné chuti“. A. Krizicky však mnoho podnikatelského štěstí neměl a brzy zbankrotoval. Jako příčina jeho bankrotu se uvádí, že: „...jeho spolupracovníci kradli citrony a cukr tak houževnatě, že se bankrotu nedalo zabránit...“.

V konkurzním řízení vykoupil dřívější majitel sedlák Josef Trompiš pozemek i s pramenem zpět a v r. 1898 je prodal Adamovi Kobierskému. Ten byl, zdá se, více znalcem minerálních vod než výrobcem nápojů a učinil nezbytná opatření k úřednímu zařazení pramene mezi prameny minerálních vod s léčivými účinky. Jeho zásluhou byla v r. 1900 provedena odborná analýza jesenické minerální vody, a to na dvou pracovištích – na univerzitě

v Innsbrucku prof. Machou a V. Kalmanem, profesorem státní průmyslové školy v Bilsku. Charakteristika minerální vody byla následující: „...léčivá voda první třídy, použitelná k léčbě srdce, ledvin, močových cest a žaludku.“

V roce 1905 koupil pozemek s pramenem od A. Kobierského Vinzenz Stefan z Moravské Ostavy. V tomto majiteli se zřejmě sešly vlastnosti a schopnosti obou jeho předchůdců. Nejenže správně chápal význam a hodnotu minerální vody, ale byl i zdatným průmyslníkem a obchodníkem. Ihned po zakoupení prvního pramene vytrvale usiloval o přikoupení okolních pozemků s vývěry minerální vody. Když mu sedlák H. Kahlik konečně v r. 1907 pozemek prodal, zrodily se v krátké době prameny Herma a Zita. V. Stefan svému řemeslu rozuměl a známou Jeseníckou kyselku v relativně krátkém čase úspěšně prodával. Spotřeba Jesenícké kyselky, která našla zaslouženou oblibu také v lékařských kruzích, stále stoupala a její distribuce se brzy rozšířila i za hranice monarchie. Léčivým účinkům a výtečné chuti minerální vody je možno připsat, že se Jeseník těšil také stoupající oblibě u letních

Pro veřejný odběr vody sloužila studna U Lípy (Lipový pramen), betonová skruž s ručním čerpáním otočným kovovým kolem (Foto Radim Jarošek, r. 1992).

Současný pohled na Lipový pramen (Foto archiv Jeseníckého pramene).

hostů. O významu svědčí i v úvodu zmíněné ocenění pramene názvem „Pramen arcivévodkyně Zity“.

V. Stefan předal firmu i s patnácti zaměstnanci v roce 1918 svému synovi Oskaru Stefanovi. Ten ji vlastnil až do poválečné konfiskace. Před koncem války odjel O. Stefan i s rodinou jedním z posledních vlaků do Bavor a od té doby o něm nikdo z jeho krajanů více neslyšel.

Od počátku průmyslového využívání pramenů Jesenícké kyselky lze na jejich výstavbě pozorovat dokonalou znalost definice minerální vody. Mistrovské dílo prvních budovatelů je patrné od počátečního technického ošetření pramene až po konečné naplnění lahví a jejich distribuci. Velký důraz byl kladen především na hygienickou ochranu pramenů. Ty byly převážně obestavěny, a to buď povrchovými, nebo podzemními stavbami.

Studny zachycených pramenů sloužily nejen k akumulaci vody, ale i k jejímu dosycování. Na svém plášti měly namontovány i důmyslnou plnicí soustavu. Fascinující je, že toto jednoduché zařízení umožňovalo naprosto přirozené dosycení vody přírodním oxidem uhličitým.

Stavitelé studní si totiž povšimli, že okolí hlavního pramene bývá často bohatě proplyněno. Zbudovali tudíž pod zemí v okolí studny buď dutiny, nebo přídavné studničky, zpravidla o průměru 60 cm, a ty pak přiklopili měděnými zvony nebo trychtýři a utěsnili jílem. Hrot takového záklopu byl ukončen trubičkou, jejímž druhým koncem byl plášť studny protkнут tak, že zvonem zachycený plyn byl

Výřez z okénkové pohlednice Jeseníku n. O. s fotografií pramene Herma (archiv obce Jeseník nad Odrou).

vháněn do kyselky v hlavní studni. Při rekonstrukčních pracích byla nalezena jak torza přidavných tří studniček u Lipového pramene, tak i měděný trychtýř u pramene Herma.

Na zachování co největšího množství plynu ve vodě bylo dbáno i při technologii jejího plnění do lahví. K plnění lahví docházelo co nejbližší prameni, zpravidla ve sklepních prostorách pod zemí. Studny byly opatřeny důmyslným plnicím zařízením, které se otevíralo a uzavíralo pohybem lahví v rukou plniče. Kromě ventilů reagujících na pohyb trubiček byla studna opatřena i hlavním uzávěrem.

Stručně lze praktikovanou manufakturní výrobu popsat následovně: plnič, který seděl na lavici u paty studny, zvedl ruce nad ramena a za ním stojící pomocník mu do nich vložil dvě prázdné lahve. Plnič nasadil lahve na plnicí zařízení studny tak, že vsunul přítokové trubičky do hrdel lahví. Skláněním těla a tím i pohybem rukou dolů se sklápěly i v lahvích zasunuté trubičky, čímž se otevřely ventily a voda vtékala do lahví. Plnění bylo ukončeno zvedáním lahví, čímž se vyklápěly i stále do hrdel lahví zasunuté trubičky vzhůru a tím došlo k uzavření ventilů. Plnič zvedl ruce s plnými lahvemi opět do výše ramen a za ním stojící pomocník je přebral. Do rukou mu vložil další prázdné lahve a celý cyklus se opakoval. Plné lahve byly zpravidla ihned uzavřeny a uloženy do přepravek.

I za této manufakturní výroby bylo možné dosahovat úctyhodných výkonů; vezmeme-li v úvahu, že byly k dispozici tři studny, u každé dva pracovníci, tj. celkem 12 rukou a že jedna láhev natékala asi 6 vteřin. Vnímavému čtenáři jistě neuniklo to nejpodstatnější: že tohoto výkonu bylo dosaženo bez použití čerpadel, tedy bez nákladů na energii a nákladnou technologii a odebráno bylo pouze to množství vody, které samovolně přitékalo.

Během druhé světové války byly u pramenů provedeny různé úpravy a stavby. Zřídelní studna byla však vybudována tak neodborně, že voda dříve čistá, byla v nové studni plná kalu a rzi. Ke konci válečných událostí byla rotunda nad druhým pramenem poškozena a vypálena.

O obnovu pramenů se pokusil v roce 1946 národní správce Osvald Pastrňák a kyselka byla od 1. srpna 1946 v prodeji. Plnění láhví se provádělo přímo u pramene a kyselka se měla vyvážet i do zahraničí, dokonce až do Egypta a Turecka.

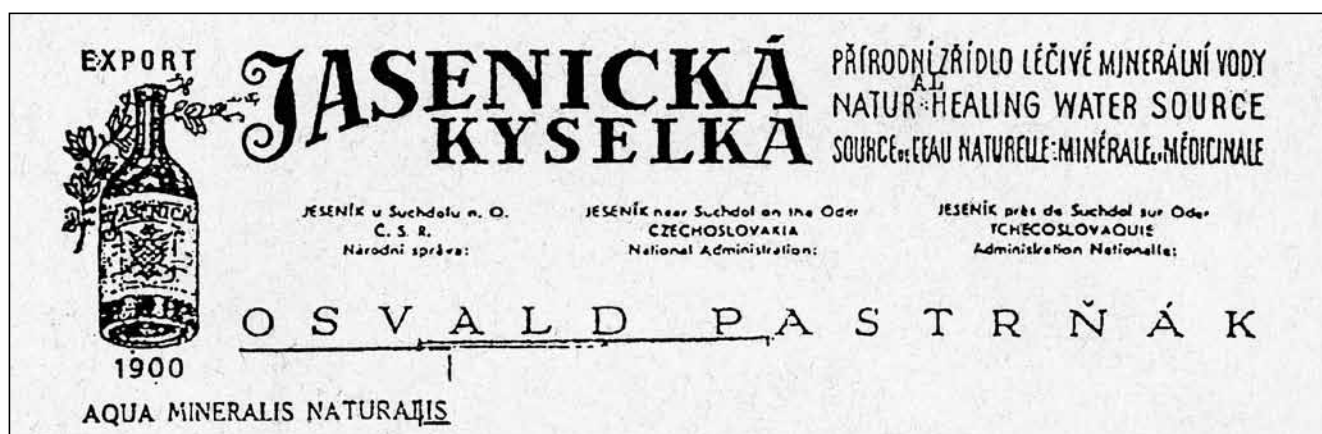
Vše mělo být jinak. O. Pastrňák byl zbaven správy kyselky po dvou letech jedním z poúnorových výnosů r. 1948, který „...žádá, aby s tímto majetkem byla učiněna normální dispozice podle dekretu č. 108/45 Sb., avšak za předpokladu, že obchodní provoz zřídla bude zastaven...“ (čj. 12054/2-II/48 ze dne 14. 10. 1948). Následnou tragédií známé jesenické kyselky dokumentuje citace z části poúnorové korespondence čj. 14561/6-II/48 ze dne 29. 10. 1948: „...ONV v Novém Jičíně dal odebrati prostřednictvím SNB klíče od provozovny fy Jesenická kyselka bývalému správci O. Pastrňákovi. Jakmile klíče dojdou zdejšímu úřadu, budou ihned postoupeny tamnímu MNV za účelem zabezpečení pramene a provozoven uvedené firmy.“

Výsledek byl takový, že na bránu závodu byl pověšen zámek, což však nezabránilo jeho rozkradení a škodám jak na pramenech, tak i na technologii a budovách. Tím prakticky skončilo stáčení jesenické kyselky.

Od roku 1954 se začalo uvažovat o obnově provozu obecním úřadem (zda byl provoz obnoven, není jisté), později přešla plnárna pod správu Ostrovských cukráren a sodovkáren.

Od r. 1968 byl zdroj využíván sodovkárnou NEALKO n. p., Olomouc. Ti legislativní požadavky pro průmyslové využívání pramenů nenaplnili. Vyráběli limonády s převažujícím množstvím běžné pitné vody. V době, kdy prameny byly zničeny natolik, že kyselku nebylo možné použít ani k mísení s pitnou vodou, byly vyráběny pouze limonády bez obsaženého podílu kyselky.

Uhličítá voda ze studny Herma se tehdy čerpala do 11 kameninových rezervoárů (6 s kapacitou 750 l a 5 cca 1000 l). Následně se voda zbavovala vlastního rozpuštěného oxidu uhličitého v podtlakových nádržích a mísila s prostou vodou v poměru 1:1 a uměle se sytila oxidem uhličitým. Výsledným produktem byly různé limonády s rozličnými

Etiketa Jesenické kyselky.

sirupy a sifon. Ty se plnily do lahví 0,7l i do sudů o objemu 50l. Produkce byla cca 6 000 m³ ročně v dvousměnném provozu. V létě byla měsíční produkce 750 m³, v zimě 450 m³ (tehdy se uhlíčitá voda nemísila s prostou vodou). Obsah oxidu uhličitýho byl dle měření z 25. 7. 1975 1738 mg/l, v teplých letních dnech byl znát zápach sirovodíku ze studny Herma i Zita.

Zdá se, že pro NEALKO n. p., Olomouc bylo neatraktivní dále investovat do rozvoje a ochrany poměrně málo vydatných zdrojů. Výstroj studní a zabezpečení okolí studní neustále chátraly, takže ochrana zdrojů nebyla zabezpečena podle požadavků hygieniků.

Další důvod ukončení provozu stáčírny byl zřejmě dán i spory ohledně vydatnosti a ochrany studny místního JZD, kterou NEALKO Olomouc rovněž využívalo.

Obnova jesenické kyselky nastala prodejem pozemků a budov novému majiteli PhDr. Stanislavu Pomklovi v roce 1994. Byl proveden nový hydrogeologický průzkum a také rekonstrukce studní, podzemních rozvodů minerální vody, budov a pozemků.

Následně byl referenční laboratoří Ministerstva zdravotnictví analyzován chemismus minerální vody.

Pracovníci sodovkárny NEALKO n. p., Olomouc (Foto archiv Jesenického pramene).

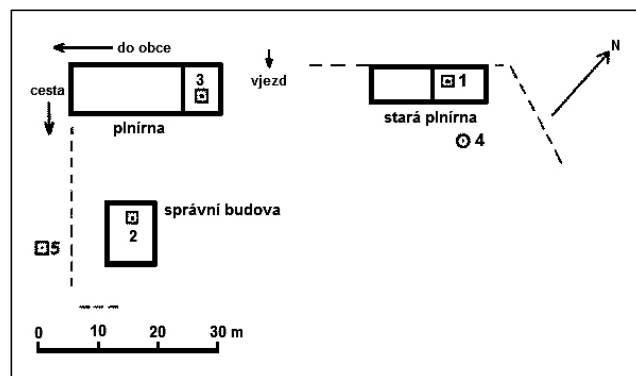

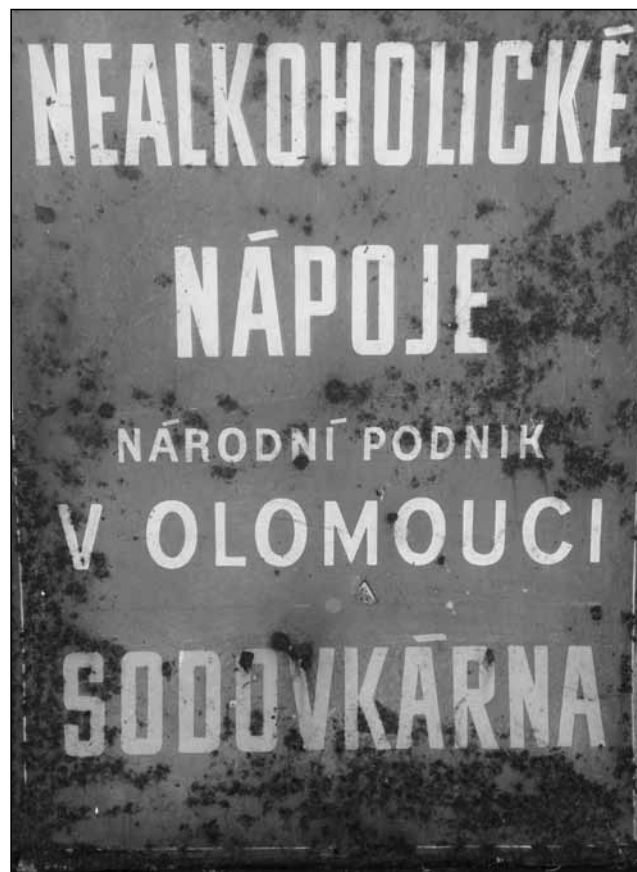
Schéma detailního rozmístění jímacích objektů v r. 1975 (sestavil G. Kačura):

1 – studna Herma, 2, 3, 4 – nevyužívané zdroje: 2 – studna Zita, 3 – studna s kyselkou, 4 – vrt s kyselkou, 5 – obecní studna U lípy (Lipový)

Byly splněny další legislativní požadavky, a od roku 1996 tak byla minerální voda vyráběná česko-rakouskou společností Jesenická kyselka s. r. o. opět na trhu (Jesenická minerální voda – pramen Zita, 1900–1996).

Díky obrovskému kusu práce na obnově pramenů Jesenické minerální vody se St. Pomkla výrazným způsobem zasloužil o opětovné stáčení minerální vody. V roce 2001 však byla výroba minerální vody zastavena z důvodu nemožnosti splácení velkých finančních investic.

Přenesme se do doby nedávno minulé. V roce 2003 se stali novými majiteli manželé Kocourkovi.

Jelikož byli stálými odběrateli a prodejci Jesenické minerální vody, rozhodli se v této tradici čerpání minerální vody pokračovat. V období od posledního stáčení vody do doby, kdy převzali firmu, uplynula však doba dvou let a budovy byly opět ve zchátralém stavu a technické vybavení bylo nepoužitelné, z velké části odcizené. I legislativa byla již odlišná, změnily se hlavně nároky na hloubku podzemních vrtů, kdy byly požadovány pro zapsání této vody jako minerální vrty hluboké 30 až 50 m. Odborníci se však shodují, že v této hloubce by se voda nemusela nacházet. Z tohoto důvodu byla tato minerální voda zařazena jako pramenitá voda. Uvedení stáčírny vody znovu do provozu si vyžadovalo hodně úsilí a investic a do té doby, aby byl objekt udržován, se manželé Kocourkovi rozhodli pro vedlejší činnost – pěstitelskou pálenici.

Podnikatelské aktivity současné majitelky Ludmily Kocourkové začaly však již dříve a dejme slovo přímo jí:

Psal se rok 1991, dva roky po sametové revoluci a já začala podnikat ve stravovacích službách v pronajatých prostorách na náměstí v Novém Jičíně, kde podnikám doposud. O tři roky později jsem využila příležitost, koupila chátrající dům v Novém Jičíně, začala jej rekonstruovat a splácet úvěr. Další výzvou bylo podnikání v mé rodné vesnici Jeseníku nad Odrou, kde jsem vybudovala pěstitelskou pálenici.

V roce 2013 jsem poprvé podala žádost do výzvy Czechinvestu – v programu Rozvoj. Cílem

Firemní poster Jesenické minerální vody Stanislava Pomkly (Foto archiv Jesenického pramene).

Ze slavnostního otevření stáčírny v září 2013 (Foto archiv Jesenického pramene).

podnikatelského záměru v této výzvě bylo obnovení provozu zpracovatelského podniku – plnirny pramenité a minerální vody, a uvedení nového produktu s názvem „Jesenický pramen“. Jesenický pramen má od roku 2012 ochrannou známku a splňuje veškeré hygienické normy. Naší základní ideou bylo oslovit tímto novým výrobkem osoby, které preferují zdravý životní styl a chrání tak své zdraví. Dalším neméně důležitým cílem pak bylo získat nové zákazníky také z řady zaměstnavatelů, kteří musí zajišťovat pitný režim svým zaměstnancům. Chceme také vstoupit na trh, který je zaměřen na prodej pramenitých vod, získat a udržet si nové zákazníky, kterým bude naše společnost poskytovat kvalitní služby za přijatelné ceny.

Na začátku jsme měli sen o obnovení zašlé slávy kyselky v Jeseníku nad Odrou. Motivací byly příběhy lidí, kterým tento pramen pomáhal léčit různé zdravotní problémy. Chtěli jsme využít zapomenuté historky a navázat na tradici. Uvědomovali jsme si přitom, že naše malá firma nikdy nebude a ani nechce konkurovat velkým společnostem na trhu s minerálními vodami. Chtěli jsme „jen“ obnovit stáčírnu. Až po nějaké době jsme zjistili, že nad obnovou stáčírny si vylámal zub už ne-jeden snílek. Byla to obrovská výzva a běh na dlouhou trať, kde byla největší překážkou byrokracie a finanční náročnost celého projektu. Často jsme byli v situaci, kdy jsme chtěli všechno vzdát, protože se objevovaly v danou chvíli neřešitelné problémy. Jedno je jisté, kdybychom věděli, co nás čeká, tak bychom nikdy s obnovou stáčírny nezačali. Dnes jsme však rádi, že jsme to nevěděli. Ne každý sen skončí šťastně a ani ten náš zatím také happyendem neskončil, stáčecí linka funguje, ale to nejdůležitější je teprve před námi. Oslovit svým příběhem ty zákazníky, kteří chtějí udělat pro své zdraví něco dobrého a naučit se mít Jesenický pramen rádi. Držte nám pěsti a ochutnejte Jesenický pramen.

Hydrogeologicky jde o zvodeň vázanou na písčité nebo prachovité polohy miocenního souvrství, které je tvořeno především vápnatými jíly až jílovcí.

Celkový pohled na areál v r. 2013 – v popředí pramen Dubový, vpravo pramen Herma, uprostřed objekt stáčírny (Foto archiv Jesenického pramene).

Celkově nelze hovořit o souvislém významném zvodnění. Směr proudění podzemní vody je v generelu od západu k východu do údolí Luhy.

Jde o poměrně mělký oběh vod v miocenních sedimentech napájených z nadložního kvartérního kolektoru. Podzemní vody jsou srážkového původu, oxid uhličitý je svým původem hlubinný a proniká vzhůru po tektonických zónách sz.-jv. směru, je to fosilní plyn mořského původu z miocénu.

Voda je velmi slabě mineralizovaná o mineralizaci 269 až 409 mg/l (průměrné množství rozpuštěných minerálních látek je 320 mg/l).

Podle tvrdosti jde o vodu měkkou až středně tvrdou do 4,5 mval/l (Ca+Mg). Podle iontového

složení se jedná o vodu facie Ca-HCO₃, subfacie Ca-(Mg)-HCO₃-SO₄-(Cl).

Teplota vody se pohybuje v rozmezí 9,8 až 11,4 °C.

Mezi nejvýznačnější přednosti jesenické vody patří nízký obsah sodíku (3,8 mg/l). Díky této jedinečné vlastnosti splňuje náročné požadavky podle nejnovějších zásad kladených na zdravou výživu.

Technologie úpravy vody

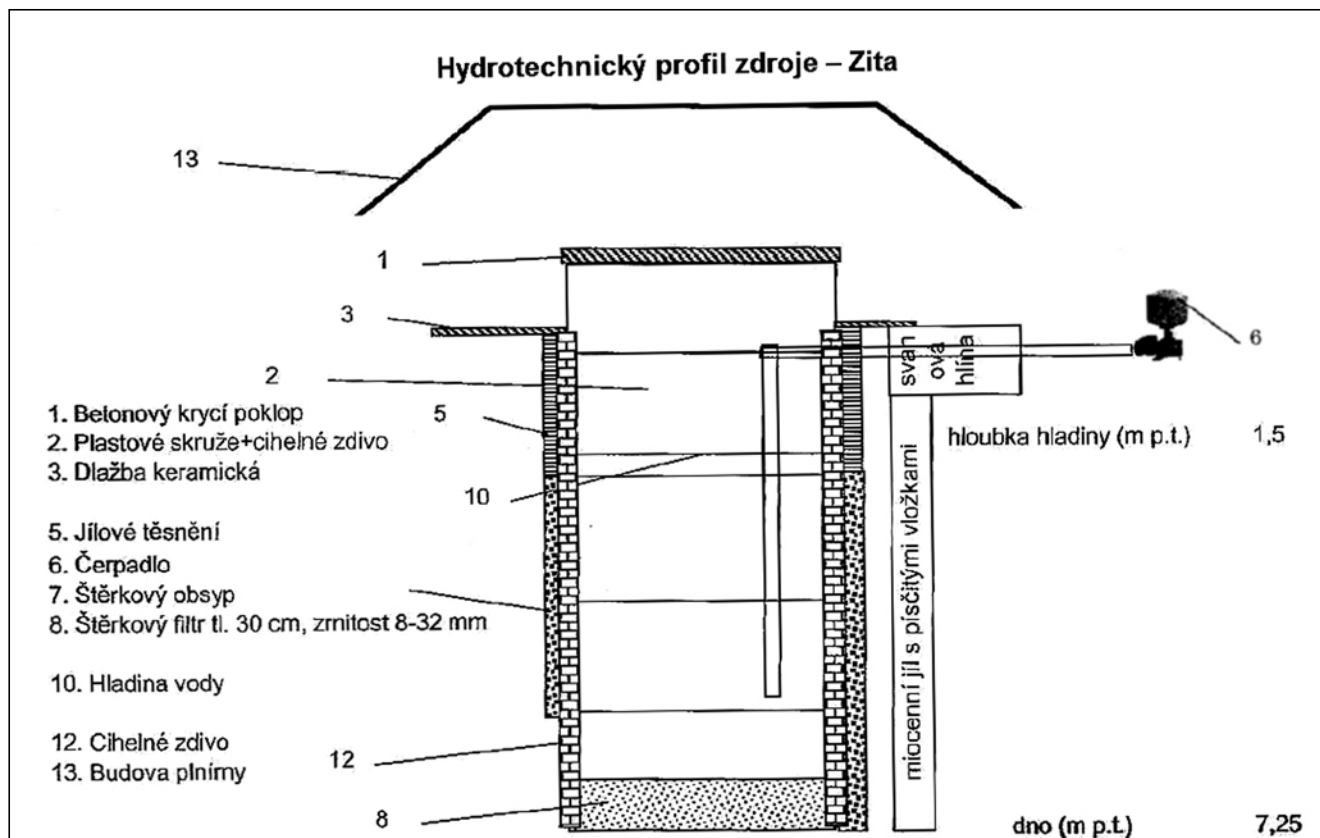
Surová voda z podzemních zdrojů má velmi nízkou hodnotu pH (5,3), velmi vysoký obsah železa (až 8 mg/l) a mírně zvýšený obsah manganu (0,3 mg/l). Voda má charakteristickou zemitou příchuť. Pro úpravu vody jsou použity pouze fyzikální metody úpravy vody bez použití chemických přípravků.

Technologické řešení spočívá v provzdušnění surové vody, sedimentaci vzniklého kalu, pískové filtraci, filtraci aktivním uhlím a dezinfekci UV zářením.

Jednotlivé technologické úpravárenské kroky jsou následující:

Provzdušnění surové vody – dojde k odvětrání ve vodě obsaženého oxidu uhličitého, tím dojde k posunutí hodnoty pH nad 6,5. Současně vzdušný kyslík zajistí oxidaci ve vodě obsaženého železa a manganu do filtrovatelné formy hydroxidů.

Provzdušněná voda je přečerpávána čerpadlem do sedimentační nádrže s kónickým dnem, kde dochází k sedimentaci vysráženého kalu. Sedimentační nádrže jsou propojeny přepadovou trubicí.

Z čerpací nádrže je odsazená, částečně dezinfikovaná voda čerpána čerpadlem na filtraci. Filtrace se provádí na ocelových tlakových filtrech zařazených v sérii. Filtry jsou plněny filtračním pískem a aktivním uhlím.

Filtrovaná voda je akumulována v nerezových nádržích a následně čerpána přes UV zářič k plnicí lince. Za UV zářičem je osazena odbočka pro recirkulaci vody, která je zavedena zpět do nerezových nádrží. Tato odbočka zajišťuje bakteriologickou čistotu vody v nerezových nádržích.

K opětovnému syčení oxidem uhličitým dochází pouze při výrobě jemně perlivých vod potravinářským CO₂.

V areálu se nachází více pramenů – jímání vody se provádí z pramene Zita (přejmenována na Jesenický pramen) a Franz a plní se galony 18,9l a PET láhve 1,5l a 0,5l neslazené i slazené (přírodně identické aroma citron a malina).

V roce 2018 se uvažuje s plněním do vratných sklenic a zavážením do restaurací v regionu.

Plní se tři dny v týdnu, za jeden den cca 15 000 litrů.

V dubnu 2017 byla Jesenickému prameni udělena Asociací regionálních značek a Místní akční skupinou Regionu Poodří ochranná známka „Moravské Kravaňsko, regionální produkt®“. Důvodem je to, že majitelce Ludmile Kocourkové není lhotejný vztah

Technologie úpravy vody a skladování (Foto archiv Jesenického pramene).

Ortofoto se zákresem umístění pramenů

V areálu se nachází tyto zdroje: 1 – Lipový, 2 – Hedva, 3 – Josef, 4 – Dubový, 5 – Herma, 6 – Zita (Jesenický pramen), 7 – Franz (Crystalis), 8 – pro veřejnost (mimo provoz). Mimo areál se pak nalézá veřejně přístupný – 9 (Obecni).

Ortofoto: www.mapy.cz

PRAMENITÁ VODA S VELMI NÍZKÝM OBSAHEM SODÍKU

Jesenický pramen

0,5 litru

0,5 L NEPERLIVÁ

Český výrobek GARANTOVÁNO
Pozitivní ústav Karlova Ústí

Provozovna: Jeseník nad Odrou 189
Obchodní firma: Ludmila Kocourková
741 01 Nový Jičín
IČO: 12655139 **DIČ:** CZ525309036
www.jesenickypramen.cz
Spotřebujte do data uvedeného na obalu. Chraňte před přímým slunečním světlem. Recyklovatelný obal. Uchovejte v chladu.

Zdroj: Jesenický pramen, Vyhlička Ministerstva vnitra č. 275/2004 Sb.
Vzorek analyzován 4. 4. 2014:
Analytická laboratoř Monitoring s.r.o. Novákových 6, Praha 8, 180 00

Kationty	mg/l	Anionty	mg/l
Na	3,8	SO4	38
Ca	44	Cl	28
Mg	9,7	F	0,16
NH	0,015	NO3	0,015
Fe	0,026		
Celková mineralizace 320 mg/l			

Etiketa neperlivé vody Jesenický pramen. Kromě ní se vyrábí i jemně perlivá a rovněž dvě příchutě – citronová a malinová.

k obci i regionu a svou podnikatelskou aktivitou chce přispět k jejich propagaci v okolí.

Naše plány a vize

V příštím roce se firma zaměří na hotely a restaurace v našem regionu dovážkou kvalitní minerálky ve vratných skleněných láhvích.

Vize firmy – zachování kvalitní minerálky našemu kraji.

Literatura a zdroje

HANOFSKÝ, K; TOLLICH, K. (1880): Analyse eines Sauerlings von Deutsch-Jassnik in Mähren. Verh. d. Natur. Vereines in Brünn, 14.
JIRKOVSKÝ, Rudolf (1953): *Minerální prameny ve Slezsku*. Slezský studijní ústav. Opava. 78 s.

Od roku 2014 probíhá stáčení pramenité vody i do barelů 18,9l (Foto archiv Jesenického pramene).

Pani Ludmila Kocourková v areálu kyselky. Nad ní je zavěšeno kovové kolo z bývalého Lipového pramene (Foto archiv Jesenického pramene).

Výrobní linka (Foto archiv Jeseníckého pramene).

- KVĚT, Radan; KAČURA Georgij (1978): *Minerální vody Severomoravského kraje*. Ústřední ústav geologický Praha.
- KVĚT, Radan; KAČURA, Georgij (1979): *Drobné zdroje minerálních vod na Moravě*. Krajské vlastivědné muzeum Olomouc, 61 s.
- MITTROWSKY, Johann Nepomuk von (1792): Beiträge zur Märischen Mineralogie. In: Dr. MAYER, Johann: *Sammlung physikalischer Aufsätze, besonders die Böhmische Naturgeschichte betreffend*. Zweyter Band. Waltherschen Hofbuchhandlung Dresden. (Pozn.: zmínka o Jeseníku je na s. 238).
- POMKLA, Stanislav (2000): Jesenícká kyselka 1886–2000, historie pramenů minerální vody. *POODŘÍ* č. 1, s. 12–14.
- SKLENÁK, Vojtěch (1946): *Jasenická kyselka*. *Vlastivědný sborník Kravařsko*, roč. IX., č. 2.
- VALÍČEK, Svatopluk (2005): *Jasenická minerálka* (Informační materiál z exkurze).
- ZINK, August (1816): *Beschreibung des Heilquellen des Gesenkes und ihres zweckmässigen Gebrauches*. Brünn. 80 s., příl. (Pozn.: zmínka o Jeseníku je na s. 30 a 31).

Informační a propagační materiály poskytnuté Ludmilou Kocourkovou. Paspport vodního díla Zita.

Úpravna vody – stáčírna pramenité vody Jeseník nad Odrou (udržovací práce – doplnění technologie). Technická zpráva (Ing. Jankovský, Ing. Rieger, Aqua Cleer, spol. s r. o., 5/2012).

Poděkování za poskytnuté informace patří Mgr. Martině Vrbové, Ing. Pavlu Kašparovi st., dr. Květě Míčkové a Mgr. Tomáši Rozehnalovi.